

Hồi 14

Kỳ Biến Trùng Trùng

T rở lại với Kim Ngạo Thiên, chàng theo sự chỉ dẫn của Sử Quách tìm đến Di Hoa Trang. Vừa đặt chân đến Di Hoa Trang, Ngạo Thiên nghe tiếng sáo vi vu cất lên từ phía khu hoa viên.

Tấu khúc mà tiếng sáo tạo ra như có sức hấp dẫn kỳ lạ, buộc Ngạo Thiên phải dờn bước theo nó.

Chàng bước vào Hoa viên theo một lối nhỏ trải sỏi, theo hướng tiếng sáo dẫn đường đến một gian thảo xá.

Đứng trong gian thảo xá là một nữ lang vận bạch y trắng toát, đang thổi sáo, quay lưng về phía chàng. Ngạo Thiên đứng bên ngoài gian phòng xá, ngắm nhìn nữ lang vận bạch y.

Mặc dù nàng đứng quay lưng lại về phía chàng, nhưng toát ra từ nàng một vóc dáng thuần khiết, thanh nhã.

Ngạo Thiên đã đến, nhưng nàng vẫn mãi mê thổi khúc sáo Phụng Hoàng Ca.

Nàng đắm chìm trong những âm vực huyền diệu của tấu khúc Phụng hoàng mà không biết đến sự xuất hiện của chàng.

Ngạo Thiên cũng không muốn phá vỡ sự đắm mê của nàng, mà đứng im lặng bên ngoài gian phòng xá, lắng nghe từng âm vực và mãi đứng lặng ngắm nhìn tấm thân thanh khiết của nàng từ phía sau.

Tiếng sáo của nàng bắt đầu trỗi lên một âm vực cao vút. Âm vực đó như thể tác động đến Ngạo Thiên, khiến chàng phải nhắm mắt lại. Sau khi cất ra âm vực cao vút đó thì tiếng sáo phụng hoàng cũng ngưng bật im lặng nhanh chóng bao trùm khoảng không gian tạo nên sự yên tĩnh lạ thường. Trong sự tĩnh lặng đó, Ngạo Thiên những tưởng có thể nghe được những tiếng thì thầm của những cánh hoa cùng với nhịp đập của con tim chàng nữa.

Nàng từ từ quay lại. Ngạo Thiên sừng sờ khi nhận ra bạch y nữ lang chẳng ai khác mà chính là Bội Giao. Nụ cười mím hiện lên hai cánh môi nàng. Nói đúng hơn là đóa hoa hàm tiếu chứa đầy nét quyến rũ lạ thường.

Ngạo Thiên bước vào gian phòng xá. Chàng nhìn Bội Giao:

- Tiểu ca quá bất ngờ.

Nàng ôn nhu nói:

- Bội Giao chỉ sợ tiểu ca không bất ngờ thôi. Hẳn tiểu ca đã gặp Sử huynh.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Sử huynh đã tự tìm đến với Tiểu ca. Hẳn Bội Giao muội đã gặp Sử huynh.

Nàng mỉm cười gật đầu, từ tốn nói:

- Chính muội nhờ Sử huynh đến tìm huynh.

Ngạo Thiên cầm đóa hoa hồng đưa đến nàng:

- Sử huynh nhờ Ngạo Thiên đem cánh hoa này đến tặng cho Bội Giao.

Bội Giao nhìn Ngạo Thiên:

- Tiểu ca tặng cánh hoa hồng này cho Bội Giao hay Sử huynh tặng.

Ngạo Thiên bối rối, miễn cưỡng nói:

- Bội Giao nghĩ ai tặng cũng được. Cánh hoa hồng này chính tay Sử huynh trao cho tiểu ca, và muốn tiểu ca đưa nó đến cho Bội Giao.

Bội Giao gật đầu, ôn nhu nói:

- Sử huynh không dám tự mình đem đến tặng cho Bội Giao.

Chàng đặt cánh hoa vào tay Lâm Bội Giao, nhưng nàng khước từ lắc đầu.

Ngạo Thiên nhìn nàng.

- Bội Giao không muốn nhận. Nếu tiểu ca tặng cánh hoa hồng này cho Bội Giao, Bội Giao rất sẵn lòng tiếp nhận, nhưng nếu cánh hoa hồng của Sử Quách huynh thì muội không dám nhận.

Ngạo Thiên thở dài rồi nói:

- Tiểu ca biết nói với muội như thế nào nhỉ.

Nàng mỉm cười nhìn chàng:

- Thì Tiểu ca cứ xem như cánh hoa hồng này là của tiểu ca tặng cho muội không được à.
- Tiểu ca...

Chàng buông tiếng thở dài lắc đầu. Nhìn ra ngoài khu hoa viên. Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Cánh hoa hồng này của Sử Quách huynh là của Sử Quách huynh... Ngạo Thiên không thể tước đoạt nó được.

Ngạo Thiên nói dứt câu, nhớ lại mối quan hệ giữa chàng và Dương Tiểu Ngọc trong băng thất tại biệt trang của Độc Ma Âu Dương Đình. Ngạo Thiên nghĩ thầm:

- "Tiểu ca có rất nhiều điều muốn nói với nàng nhưng không thể nào thốt nên lời được. Có lẽ giữa ta và nàng có duyên nhưng không có phận".

Ý niệm đó lướt qua đầu Ngạo Thiên, buộc chàng buông tiếng thở dài.

Nghe chàng thở dài, Lâm Bội Giao hỏi:

- Huynh nghĩ gì mà thở dài vậy.

Nhìn lại Lâm Bội Giao, Ngạo Thiên nói:

- Bội Giao muội... tiểu ca tìm đến Di Hoa Trang, gặp được muội. Có Bội Giao ở đây, tiểu ca phải làm những việc mình đã hứa với Sử Quách huynh.

Bội Giao im lặng quan sát chân diện của Ngạo Thiên rồi ôn nhu nói:

- Tiểu ca tìm đến muội vì Sử Quách huynh.

Bội Giao mỉm cười, từ tốn nói:

- Phải chăng là chuyện chỉ ước giao hôn.

Ngạo Thiên gật đầu.

Bội Giao cau mày nói:

- Chuyện đó là chuyện riêng của Sử huynh, sao Tiểu ca lại chen vào. Hay tiểu ca muốn trở thành ông tơ bà nguyệt se chỉ tình yêu cho Sử Quách huynh và Lâm Bội Giao.

- Tiểu ca...

Ngạo Thiên ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Đúng là tiểu ca không muốn làm ông tơ bà nguyệt đâu... Nhưng khổ nỗi đã thốt ra một lời hứa với Sử huynh. Nam tử hán đại trượng phu một lời nói ra không thể lấy lại được.

Huống chi Sử Quách huynh thì cứ khăng khăng bám vào lời nói này của tiểu ca. Buộc Tiểu ca phải gá nghĩa gá tình cho huynh ấy.

Lâm Bội Giao bật cười. Tiếng cười của nàng nghe thật thánh thót và trong như ngọc lưu ly và vào nhau.

Nghe tiếng cười của nàng, thì người đang có tâm sự muộn phiền cũng rũ bỏ những mối muộn phiền âm ỉ trong tâm thức mình. Tiếng cười trong trẻo của Lâm Bội Giao như một tấu khúc huyền hoặc, giúp kẻ phong trần gột rửa phong trần, giúp người phiền não gột rửa phiền não.

Nghe nàng cười, bất giác Ngạo Thiên cũng mỉm cười đáp lại nàng.

Cắt tràng tiểu ngạo đầy chất thánh thiện, Bội Giao nói:

- Tiểu ca đúng là người giữ chữ tín. Trong võ lâm hiếm có người nào giữ chữ tín như tiểu ca.

- Nói như thế Bội Giao muội đã hiểu tiểu ca.

Nàng nhìn chàng:

- Tiểu ca cũng nặng nề chữ tín với Sử huynh. Sử Quách là người tốt cũng rất đáng để tiểu ca tổn nhọc công sức kết sớ xe duyên cho huynh ấy.

- Nhưng Bội Giao muội...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Bội Giao khoát tay:

- Tiểu ca không cần phải đắn đo, suy nghĩ nhiều về chuyện của Sử Quách huynh. Mình đã hứa thì phải ráng làm. Tuy nhiên Bội Giao tin, tiểu ca sẽ thực hiện được lời hứa với Sử Quách huynh. Hôm nay Lâm Bội Giao chưa tiếp nhận tình yêu của Sử huynh qua sự xe duyên của tiểu ca.

Ngạo Thiên then chín mặt. Chàng cúi xuống nhìn mũi giày mình. Một cảm giác hột hăng đang chiếm lấy tâm tưởng Ngạo Thiên.

Ngẩng lên nhìn Bội Giao, Ngạo Thiên miễn cưỡng nói:

- Nhưng làm như thế ta có ép buộc nàng không?

Bội Giao mỉm cười, lắc đầu:

- Không... nếu Bội Giao tiếp nhận tình yêu của Sử huynh thì đâu thể nói tiểu ca là người ép buộc Bội Giao được chứ. Tiểu ca chỉ làm tròn lời hứa của mình với Sử huynh, còn quyết định vẫn là của Bội Giao. Tiểu ca không phải là người ép duyên mà chỉ là người xe tơ.

Nàng mỉm cười nhìn vào mắt Ngạo Thiên.

- Tình duyên của Sử Quách huynh và Bội Giao đúng là một kỳ duyên bởi được một linh thiếu gia của Kim trang xe tơ kết tóc. Mỗi tình này chắc chắn sẽ trường tồn nếu thành công, và sẽ có một đôi hiền kang lẹ trong cõi đời này.

Nghe Bội Giao nói, bất giác Ngạo Thiên cảm thấy một nỗi buồn đan kín tâm tưởng mình.

Chàng ôn nhu nói:

- Sử Quách huynh đúng là tốt phước hơn tiểu ca... phải chi tiểu ca là Sử Quách nhỉ.

Bội Giao nhướn đôi mày lá liễu thanh tú nhìn chàng nói:

- Không không... Bội Giao không muốn tiểu ca biến thành Sử Quách huynh đâu. Tiểu ca là tiểu ca còn Sử Quách huynh là Sử Quách huynh.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Sử huynh có muốn trở thành linh thiếu gia của Kim trang cũng không được và ngược lại...

Ngạo Thiên nói tiếp theo nàng:

- Tiểu ca có muốn trở thành Sử Quách huynh cũng không được.

Nàng gật đầu:

- Đúng rồi... và Bội Giao cũng không muốn điều đó xảy ra.

Ngạo Thiên gượng cười từ tốn nói:

- Mới đây Bội Giao đã đồng ý đón nhận chức nghiệm gá nghĩa kết tình của Sử Quách huynh.

Nàng há hốc miệng nhìn chàng, rồi bật cười thành tiếng.

Nàng cắt ngang tràng tiểu ngạo thánh thót, nghiêm giọng nói:

- Hôm nay Bội Giao gặp tiểu ca không phải để nói về chuyện chỉ ước giao hôn giữa Sử Quách huynh với Bội Giao, càng không phải nói đến chuyện làm ông tơ bà nguyệt của huynh... mà vì một chuyện khác quan trọng hơn.

Nàng nhìn ra ngoài hoa viên, có vẻ suy tư một lúc rồi nhìn lại Kim Ngạo Thiên. Bội Giao nghiêm giọng nói:

- Bội Giao không biết nói ra rồi Kim Ngạo Thiên có tin lời của Bội Giao không?
- Tất nhiên tiểu ca phải tin muội rồi.
- Tiểu ca chắc chứ?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Chắc chắc tiểu ca tin muội. Mặc dù tiểu ca vừa mới biết muội, nhưng vẫn cảm nhận muội luôn tạo ra một niềm tin nơi tiểu ca.

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Muội thích được nghe câu nói này của tiểu ca.
- Vậy Bội giao muốn nói với tiểu ca điều gì?

Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng, ôn nhu nói:

- Nếu tiểu ca tin Bội giao thì nhất thiết phải tránh xa Dương Tiểu Ngọc.

Lời nói này lọt thỏm vào thính nhĩ của Ngạo Thiên, liền tạo ra sắc diện đỏ rần trên mặt chàng.

Nghe Bội giao nói, Ngạo Thiên nhìn sững nàng mà tưởng tất cả những gì xảy ra giữa chàng với Dương tiểu Ngọc đã bị Bội Giao nắm rõ từng chút một.

Chính vì nghĩ đến điều đó mà sắc diện Ngạo Thiên đỏ chín, với cảm giác như bầu ong đang đốt.

Ngạo Thiên miễn cưỡng hỏi Bội Giao:

- Sao Bội giao lại muốn tiểu ca tránh xa Dương Tiểu Ngọc hay còn nguyên nhân gì khác nữa.

- Phơi bày cái xấu của người khác, Bội Giao không muốn chút nào. Nhưng đây là sự bắt buộc, Bội Giao phải nói. Có tin hay không là tùy tiểu ca.

Nàng nhìn Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Tiểu ca phải tránh xa Dương Tiểu Ngọc cô nương, bởi vì Tiểu Ngọc cô nương là Mỹ Diện Đường Lang. Cổ nhân có câu "Tối độc phụ nhân tâm" mà Tiểu Ngọc chính là con người đó.

Ngạo Thiên lắc đầu.

Bội Giao nói tiếp:

- Bội Giao biết có nói thì Tiểu ca cũng không tin. Làm sao Tiểu ca tin được những lời nói này của Bội giao chứ. Nhưng Bội Giao biết Dương Tiểu Ngọc cô nương là người của Độc Ma Âu Dương Đình. Cô ấy đang muốn lập ra một cái bẫy để đoạt khối huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Ngạo Thiên nhìn chằm chằm vào mắt Bội giao. Chàng nhặt nhẹo nói:

- Bội giao nói với Ngạo thiên những lời đó có mục đích gì.
- Chỉ mỗi một mục đích duy nhất là muốn tiểu ca tránh xa Dương Tiểu Ngọc.
- Làm sao Ngạo Thiên tin được lời nói của Bội Giao.
- Bội Giao không buột tiểu ca tin. Nhưng Bội Giao tin tiểu ca có đủ thần trí để nhận ra điều Bội Giao nói là thật.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại, chàng nghĩ đến Dương Tiểu Ngọc và tất nhiên phải liên tưởng đến những gì đã xảy ra giữa hai người trong băng thất. Tất cả những gì Tiểu Ngọc đã dâng cho chàng đều khắc sâu trong tâm tưởng Ngạo Thiên.

Chàng nhìn Bội Giao nghĩ thầm.

- "Nếu ta và nàng cũng gặp cảnh ngộ như Dương Tiểu Ngọc, chưa hẳn là nàng được như Tiểu Ngọc. Huống chi Tiểu Ngọc là người của Kim trang. Người được mẫu thân Ngạo Thiên tin cậy. Hơn thế nữa, Tiểu Ngọc đã cùng với Ngạo Thiên chia nhau những hoạn nạn trong đời này"

Ý niệm đó lướt nhanh qua đầu Ngạo Thiên. Mặc dù nghĩ vậy nhưng chàng vẫn gượng cười:

- Ngạo Thiên sẽ suy nghĩ lại những điều Bội Giao nói với Ngạo Thiên hôm nay. Nhưng phải chi Bội Giao có bằng chứng gì cho Ngạo Thiên thấy.

Bội Giao lắc đầu:

- Rất tiếc Bội Giao chẳng có bằng chứng gì cả, ngoài lời nói và niềm tin vào sự trông cậy của thiếu gia.

Ngạo Thiên nheo mày lắc đầu:

- Nếu Bội Giao muối đã khẳng khái như vậy thì tiểu ca cũng khẳng khái với muối.

Đổi qua chất giọng nghiêm khắc, Ngạo Thiên nói thật chậm:

- Tiểu ca không thể tin vào lời của muội được.

Về sống sờ và thất vọng hiện lên mặt Bội Giao:

- Tại sao không?

- Bởi Dương Tiểu Ngọc là người của "Kim trang" nếu Ngạo Thiên không tin Tiểu Ngọc thì chẳng còn biết tin bất cứ ai trên đời này nữa.

Bội Giao thở ra:

- Bội Giao cũng đã nghĩ đến điều này rồi.

Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Sự thật bao giờ cũng là sự thật chứ không thể là những điều suy đoán. Tiểu ca có quyền không tin những lời Bội Giao. Bởi những lời của Bội Giao cũng là những lời suy đoán.

Chàng vừa thốt dứt lời thì Sử Quách xuất hiện. Y gượng bước vào gian phòng xá.

Sử Quách vừa đi vừa nói:

- Kim bằng hữu phải tin lời nói của Bội Giao.

Ngạo Thiên và Bội Giao nhìn sống Sử Quách.

Bội Giao lo lắng hỏi:

- Sử huynh sao vậy?

Ngạo Thiên đỡ lấy Sử Quách ngồi xuống chiếc thạch đôn trong gian phòng xá, chàng hỏi:

- Sử huynh chuyện gì đã xảy ra?

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên và Bội Giao thuật lại tất cả mọi chuyện xảy ra tại gian biệt thất ven đường. Nghe Sử Quách nói mà mặt Ngạo Thiên đanh lại. Thỉnh thoảng chàng lại lắc đầu buột miệng nói:

- Không thể nào như vậy được.

Sử Quách nhìn Ngạo Thiên:

- Đó là tất cả sự thật Kim bằng hữu phải tin.

Bội Giao nhìn Ngạo Thiên.

Sử Quách vạch áo mình:

- Ngạo Thiên... hãy xem chỉ khí để lại trên người ta đây.

Một vết thương bằng đầu ngón tay xuyên qua bờ vai phải của Sử Quách, đang chuyển màu tím bầm.

Sử Quách nói:

- Kim bằng hữu đã nhận ra tuyệt công của Ma Thần chứ?

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Nếu đây đúng là tuyệt công của Ma Thần... Sử huynh sẽ chết thảm khốc lắm.
- Một cái chết thốt rửa thân xác đúng không?

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đúng như vậy... chính Ngạo Thiên đã từng chứng kiến cái chết khủng khiếp đó.

Sử Quách nghiêm giọng nói:

- Sử Quách có chết cũng được nhưng Ngạo Thiên phải tin lời Bội Giao.
- Ngạo Thiên sẽ làm rõ chuyện này. Ngạo Thiên phải gặp Dương Tiểu Ngọc.

Sử Quách gắt giọng nói:

- Kim bằng hữu không được tìm Tiểu Ngọc...

Sử Quách nói tiếp:

- Sử Quách phải quay về Thiếu Lâm.

Y nhìn lại Bội Giao, buông tiếng thở dài.

Bội Giao khẽ gật đầu. Nàng quay sang Ngạo Thiên, từ tốn nói:

- Tiểu ca có thể đưa huynh đây về Thiếu Lâm được chứ?

Ngạo Thiên lưỡng lự, rồi nói:

- Tiểu ca muốn gặp Dương Tiểu Ngọc.

- Bây giờ Tiểu ca muốn tìm Tiểu Ngọc, nhưng biết nàng ở đâu. Nếu Ma nhân đã đến biệt thất thì muội nghĩ Tiểu Ngọc đã đi theo Ma nhân rồi.

Sử Quách nói:

- Ngạo Thiên bằng hữu... bằng hữu lo chuyện của bằng hữu... Sử Quách có thể quay về Thiếu Lâm một mình được. Nhưng có điều này, ta muốn nói với bằng hữu... Dương Tiểu Ngọc bám theo bằng hữu chỉ nhằm một mục đích duy nhất là lấy lại khối huyết ngọc Thánh địa Kim Đỉnh sơn của Cù Bá Nhâm.

Bội Giao nghe Sử Quách nói, nhìn sang Ngạo Thiên.

Hai cánh môi Ngạo Thiên mím lại.

Suy nghĩ một lúc Ngạo Thiên miễn cưỡng nói:

- Ngạo Thiên chưa thể khẳng định được Tiểu Ngọc là người như vậy. Thôi được... đã là sự thật thì không thể giấu được. Ngạo Thiên sẽ đưa Sử huynh về Thiếu Lâm tự.

Chàng nói rồi nhìn sang Bội Giao:

- Nhiều sự biến xảy ra quá, Ngạo Thiên không thể định được hành động của mình. Ngạo Thiên có cảm giác mình đang rơi vào một mớ bòng bong hỗn độn không biết chỗ nào mà gỡ. Tạm thời sẽ đưa Sử huynh về Thiếu Lâm trước, rồi mọi sự sẽ tính sau.

Sử Quách miễn cưỡng nói:

- Sử Quách không làm phiền Kim bằng hữu chứ?

Ngạo Thiên mỉm cười. Chàng liếc trộm qua Bội Giao rồi nói:

- Làm phiền thì Sử huynh đã làm phiền Ngạo Thiên rồi. Nếu để Sử huynh chết hóa ra Ngạo Thiên chỉ biết nói suông thôi. Huynh chết làm sao Ngạo Thiên hoàn thành chức nghiệp ông tơ bà nguyệt cho huynh.

Chàng nhìn lại Bội Giao:

- Bội Giao sẽ cùng tiểu ca đưa Sử huynh đến Thiếu lâm chứ.

Nàng lắc đầu:

- Bội Giao còn có việc phải làm. Tiểu ca đến Thiếu Lâm, hy vọng sẽ thu nhận nhiều điều bổ ích.

Sử Quách nhìn sang Ngạo Thiên:

- Ta luôn là người chịu ân Kim bằng hữu. Một thư sinh trói gà không chặt như Sử Quách lúc nào cũng làm phiền người khác...

Ngạo Thiên cau mày:

- Điều này cũng khiến Ngạo Thiên thấy lạ... huynh trói gà không chặt mà lại chạy thoát khỏi lão Ma Thần.

- Chỉ may mắn thôi.

- Người ta không gặp may mắn hai lần đâu.

Nhìn lại Bội Giao, Ngạo Thiên nói:

- Từ đây đến Tung Sơn Thiếu Lâm cũng không xa... chúng ta sẽ lên đường ngay trong đêm nay.

Bội Giao gật đầu.

Ngạo Thiên vừa xốc Sứ Quách đứng lên định đưa y vào trong Di Hoa Trang thì bất thành linh chiếc bóng thưng y xám ngoắt rào rào lướt đến. Chỉ trong chớp mắt, đã có hơn hai mươi ma nhân đứng vây quanh gian phòng xá.

Sự xuất hiện bất ngờ của bọn ma nhân khiến Ngạo Thiên giật mình chột dạ. Mặt chàng lộ vẻ cực kỳ căng thẳng.

Bội Giao và Sứ Quách cũng biểu lộ vẻ căng thẳng cực kỳ.

Ngạo Thiên nhìn bọn ma nhân vận xám y, mặt được phủ một tấm vải mà chỉ chừa hai con mắt sáng ngời ngời như những gã đao phủ ngoài chốn pháp đình mà toàn thân nổi đầy gai ốc.

Sứ Quách miễn cưỡng nói:

- Chúng ta không kịp rồi.

Bội Giao nhìn sang Ngạo Thiên:

- Tiểu ca bảo hộ cho Sứ huynh... còn Bội Giao sẽ mở đường.

Sứ Quách lắc đầu:

- Ta nghĩ Kim bằng hữu và Bội Giao nên đi... để ta ở lại chặn đường chúng.

Bội Giao nghiêm giọng nói:

- Sứ huynh đang bị nội thương... không được ở lại.

Ngạo Thiên còn chưa biết xử trí như thế nào thì Bội giao đã lướt ra khỏi gian phòng xá. Bọn ma nhân nhích động toan lao đến nàng thì bất thành linh một tiếng hú cất lên vang động cả không gian. Tiếng hú kia như có uy lực thần kỳ khiến bọn ma nhân hoảng sợ. Khi tiếng hú dứt thì ngay lập tức bọn ma nhân như lũ ong vỡ tổ, ào ào lướt vào bóng đêm thoáng chốc mất tăm.

Ngạo Thiên buông một tiếng thở dài như trút xuống gánh nặng trên vai mình. Chàng nhủ thầm trong đầu:

- "Tiếng hú kia có oai lực gì mà khiến được các gã ma nhân cuồng sát này. Người phát ra tiếng hú đó là ai".

Ngạo Thiên vừa nghĩ mong muốn người cất tiếng hú đuổi bọn ma nhân xuất đầu lộ diện, nhưng Ngạo Thiên hoàn toàn thất vọng khi chẳng thấy bóng người nào.

Ngạo Thiên và Sử Quách đến bên Bội Giao. Chàng nhỏ nhẹ hỏi:

- Bội Giao... sao có kỳ biến này... bọn ma nhân như sợ tiếng hú vừa rồi mà bỏ đi. Hay tiếng hú vừa rồi như một hiệu lệnh khiến bọn chúng rút lui.

Bội Giao lắc đầu:

- Bội Giao cũng không biết.

Ngạo Thiên nhìn sang Sử Quách:

- Huynh biết ai vừa cất tiếng hú đó chứ?

- Nhút định đó là tiếng hú của lão Ma Thần, lão buộc phải cất tiếng hú khiến bọn ma nhân rút lui.

Chàng nhìn sang Bội Giao:

- Nguyên nhân đó là gì?

Bội Giao lắc đầu:

- Mọi người cũng không biết.

Nàng nói đến đây thì nhìn lại Sử Quách. Chân diện Sử Quách đang biến qua màu tái nhợt, tái nhợt cùng lớp mồ hôi tuôn ra đầm mặt. Đôi mắt của y đỏ như hai hòn than hồng với vẻ thất thần đờ đẫn.

Bội Giao khẩn trương nói:

- Tiểu ca Sử Quách huynh đang...

Nàng không dám nói hết lời. Ngạo Thiên xốc Sử Quách lên lưng mình.

Chàng vội vã nói với Bội Giao:

- Phải đưa huynh ấy đến Thiếu Lâm càng sớm càng tốt.

Bội Giao gật đầu:

- Chúng ta đi.

Nói rồi Ngạo Thiên thi triển ngay Quỷ Bộ Vô Tướng công Sử Quách lao đi. Bội Giao bám theo sau lưng chàng. Công Sử Quách mà Ngạo Thiên có cảm tưởng như một khối than khổng lồ trên lưng mình.

Hỏa khí từ cơ thể của Sử Quách tỏa ra, lan cả sang người Ngạo Thiên. Thỉnh thoảng Ngạo Thiên phải rung mình với luồng khí đó. Vừa công Sử Quách, Ngạo Thiên vừa suy nghĩ về những kỳ biến đang xảy ra.

Khi bình minh ló dạng trên bầu trời thì Ngạo Thiên công Sử Quách đến chân núi Tung Sơn. Chàng dừng bước nhìn lại Bội giao.

Hai người nhìn nhau. Bội Giao ngờ ngợ trong ánh mắt của Ngạo Thiên có cái gì đó không bình thường.

Nàng miễn cưỡng hỏi.

- Tiểu ca đang nghĩ gì?

Ngạo Thiên nghiêm giọng hỏi:

- Ngạo Thiên hỏi thật... nàng có phải là người của Ma Thần không?

Nét sừng sốt hiện lên khuôn mặt thánh thiện và đoan thực của Lâm Bội Giao. Nàng nhìn Ngạo Thiên gần như không chớp mắt, một lúc rồi hỏi lại chàng:

- Tiểu ca nghĩ Bội Giao là người của Ma Thần.

- Sự biến đột ngột tồi tệ quá buộc Ngạo Thiên phải nghĩ đến điều đó.

Bội Giao buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiểu ca muốn nghĩ sao cũng được.

Buông tiếp một tiếng thở dài nghe thật ảo não. Bội Giao nói:

- Tiểu ca bảo trọng.

Nàng nói dứt câu thi triển khinh công băng mình đi. Ngạo Thiên hốt hoảng gọi với theo:

- Lâm Bội Giao.

Mặc dù nghe Kim Ngạo Thiên gọi tên mình, nhưng Lâm Bội Giao cũng chỉ hơi dừng bước rồi lại thi triển khinh công băng đi tiếp.

Thấy Bội Giao vẫn băng mình đi, Ngạo Thiên hối hả nói lớn.

Mặc cho chàng gọi và thốt ra lời nói, Lâm Bội Giao vẫn thi triển khinh công bỏ đi. Chẳng mấy chốc nàng đã khuất dạng.

Cống Sử Quách, Ngạo Thiên đứng thừ ra dưới chân núi Tung Sơn. Bây giờ chàng có hối hận muốn rút lại lời nói đã khiến Bội Giao bỏ đi cũng đã muộn rồi.

Ngạo Thiên tự trách bản thân mình:

- "Sao mình hồ đồ như vậy chứ? Nếu nàng là người của Ma Thần thì đâu có lo lắng cho Sử Quách".

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại, cố lý giải về những kỳ biến vừa xảy ra, chàng lắc đầu nhẩm nói:

- Cũng có thể, Bội Giao là người của Ma Thần. Nếu đúng nàng là người của Ma Thần thì Tiểu Ngọc đang gặp họa lớn.

Nghĩ đến điều đó, Ngạo Thiên càng lo lắng cho Tiểu Ngọc hơn. Ngạo Thiên làm sao mà không lo lắng cho Dương Tiểu Ngọc được, bởi giữa hai người đã có một sự ràng buộc về thể xác, nếu không muốn nói là sự hòa cảm của hai tâm hồn nối kết qua nhục tình.

Cho dù bây giờ ông trời có thét vào tai Ngạo Thiên: "Người đừng có tin tưởng Dương Tiểu Ngọc", chưa hẳn Ngạo Thiên đã tin vào lời nói đó. Huống chi là Bội Giao, bởi vì lưới tình của Dương Tiểu Ngọc đã bủa kín lấy tâm thức Ngạo Thiên. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi Kim Ngạo Thiên lại rơi tòm vào lưới dục tình của mỹ nữ, lại là lưới dục tình của Mỹ Diện Đường Lang.

Có chứng kiến sự vùng vẫy của Ngạo Thiên trong lưới tình nhục dục thể mới biết nam nhân đại trượng phu cũng chẳng cứng rắn hơn nữ nhân, nếu không muốn nói là những con người yếu đuối.

- o O o -